

10 e Kamer

Nr. 86/06
VAN HET PARKETNr. C/1442/08
VAN HET ARREST

07 november 2008

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest gewezen in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

not. DE 66.12.300507/01/26 van het Openbaar Ministerie tegen:

1.Nr. _____; zonder beroep, geboren te _____ op _____, wonende te _____

2.Nr. _____ met ondernemingsnummer _____, oprichting 1.9.1980, met maatschappelijke zetel te _____

3.Nr. _____; ondernemer, geboren te _____ op _____, wonende te _____

4.Nr. _____; ondernemer, geboren te _____ op _____, wonende te _____

Verdacht van:

Te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A. bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken

van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsanctie voor het in stand houden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In casu:

1. de eerste, de tweede, de derde en de vierde op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 2001 (stuk 46) tot 17 januari 2001 (aanvankelijk proces-verbaal):

het verharden van de buurtweg nummer 1 over een afstand van ongeveer 450 meter met asfaltpuin (stuk 2, 5-12)

2. de eerste vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode van 1 januari 2001 tot 17 januari 2001 (uitvoeren werken) tot de datum van het bevel tot dagvaarding (9 augustus 2005):

de sub A1 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;

gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied, meer bepaald natuurgebied volgens het gewestplan d.d. 30 mei 1978 (stuk 3 en 33).

B. de eerste, de tweede, de derde en de vierde op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 2001 (stuk 46) tot 17 januari 2001 (aanvankelijk proces-verbaal):

bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 11, 12, 56 1., 58 en 59 van het decreet van 2 juli 1981 (B.S. 25 juli 1981) betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet d.d. 20 april 1994 (B.S. 29 april 1994), de voorschriften vastgesteld door of krachtens dit decreet, te hebben overtreden meer bepaald inbreuk te hebben gepleegd op het artikel 4 1.1. van het Besluit d.d. 17 december 1997 van de Vlaamse regering tot vaststelling van het Vlaams Reglement inzake afvalvoorkoming en -beheer (BS. 16 april 1998) (VLAREA) welke bepaalt dat enkel de afvalstoffen voorkomend op de lijst in bijlage 4.1 van hoger vermeld besluit als secundaire grondstoffen mogen worden gebruikt indien zij voldoen aan de voorwaarden inzake samenstelling en/of gebruik vastgesteld door hoofdstuk 4 van hoger vermeld besluit,

namelijk door het storten van asfaltpuin als verharding van een buurtweg zonder te beschikken over een COPRO-keuring en gebruikscertificaat (stuk 63).

Tevens te horen veroordelen bij toepassing van artikel 59 § 1 van hoger vermeld decreet tot verwijderen van de afvalstoffen die zijn achtergelaten in strijd met de bepalingen van het hoger vermeld decreet

binnen een door de rechtbank vast gestelde termijn, onder verbeurte van een dwangsom.

Met de omstandigheid voor de eerste dat de feiten omschreven onder de telastleggingen A1, A2 en B de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding.

Met de omstandigheid voor de tweede, de derde en de vierde dat de feiten omschreven onder de telastleggingen A1 en B de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk 17 januari 2001.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 5 december 2005, 13de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Verklaart de beklaagde _____ schuldig aan de feiten voorwerp van de telastleggingen A.1, A.2 en B;

Verklaart de beklaagden _____ schuldig aan de feiten omschreven onder de telastleggingen A.1 en B;

Zegt dat er geen gronden zijn om in te gaan op de vraag van de beklaagden _____ tot het verkrijgen van de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

Toepassing makend van artikel 65. eerste lid van het Strafwetboek;

Veroordeelt de beklaagde _____ voor de feiten omschreven onder de telastleggingen A.1, A.2 en B samen tot een geldboete van € 1.000, met 45 opdecimen verhoogd, € 5.500 bedragende;

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 90 dagen

Verleent aan de _____ uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaar voor een gedeelte groot € 250 van de opgelegde geldboete van € 1000 en bepaalt de vervangende gevangenisstraf voor het met uitstel opgelegde gedeelte op 23 dagen;

Veroordeelt de beklaagden _____ voor de feiten omschreven onder de telastleggingen A.1 en B samen elk tot een geldboete van € (250 frank, gedeeld door 40,3399, met 1990 opdecimen verhoogd=) 1.239,47.

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 75 dagen

Verleent aan de beklaagden uitstel
van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaar voor een
gedeelte groot 125 frank van de opgelegde geldboete van 250 frank en
bepaalt de vervangende gevangenisstraf voor het met uitstel opgelegde
gedeelte telkens op 38 dagen;

Veroordeelt de beklagde voor de feiten omschreven
onder de telastleggingen A.1 en B samen tot een geldboete van
€ (1.000 frank, gedeeld door 40,3399, met 1990 opdecimen
verhoogd=) 4.957,87;

Verleent aan de beklagde uitstel van
tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaar voor een
gedeelte groot 125 frank van de opgelegde geldboete van 1.000 frank;

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de gerechtskosten deze
begroot op € 132,24;

Legt de veroordeelden elk eveneens een vergoeding op van € 25 in
uitvoering van art. 91 K.B. 28.12.1950 houdende het algemeen
reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van € 10, met 45
opdecimen verhoogd, € 55 bedragende, te betalen bij wijze van
bijdrage tot financiering van het fonds tot financiële hulp aan
slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, nl. deze bijdrage telkens
éénmaal in hoofde van de beklaagden

Beveelt de beklaagden op vordering van de gewestelijk
stedenbouwkundig inspecteur tot herstel in de oorspronkelijke staat van
de percelen gelegen te en dit binnen een termijn van zes maanden
vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden,
namelijk door:

- verwijderen van de aangebrachte verharding op de weg;
- herstellen van het maaiveld tot op zijn oorspronkelijk niveau.

Beveelt dat voor het geval dat de vermelde aanpassingswerken niet
binnen de voormelde termijn werden uitgevoerd, de gewestelijk
stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de
herstelmaatregel zal kunnen voorzien overeenkomstig artikel 153 al. 1
van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de
ruimtelijke ordening;

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig
inspecteur door de beklaagden hoofdelijk een dwangsom zal worden
verbeurd van € 125 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel;

Verklaart zich onbevoegd om uitspraak te doen over / de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur voor zover deze betrekking heeft op de afbraak van de chalet(s).

Beveelt de beklaagden

overeenkomstig art. 59 § 1 van het afvalstoffendecreet tot verwijdering van de afvalstoffen die zijn achtergelaten in strijd met de bepalingen van het vermeld decreet, binnen een termijn van zes maanden en onder verbeurte van een hoofdelijke dwangsom van € 125 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel vanaf huidig vonnis kracht van gewijsde zal hebben verkregen.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 16/12/2005 door de eerste beklagde;
- 16/12/2005 door de derde en de vierde beklagde;
- 19/12/2005 door het openbaar ministerie tegen de eerste, de derde en de vierde beklagde;
- 19/12/2005 door de tweede beklagde;
- 19/12/2005 door het openbaar ministerie tegen de tweede beklagde;

*

*

*

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 29 mei 2008 in het Nederlands:

de eerste beklagde in haar middelen van verdediging, bijgestaan door meester advocaat aan de balie te

de tweede beklagde in haar middelen van verdediging bij monde van haar lasthebber ad hoc, meester advocaat aan de balie te

de derde en de vierde beklagde in hun middelen van verdediging bij monde van meester advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal.

*

*

*

1. De onderscheiden hoger beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2. De feiten, omschreven onder de telastleggingen A.1. A.2 en B, zijn, voor zover bewezen, in hoofde van de eerste beklagde

de uitvoering van eenzelfde misdadig opzet en vormen aldus slechts één enkel strafbaar feit zodat de verjaring van de strafvordering voor het geheel van de feiten, die elk onderling niet gescheiden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, slechts begint te lopen vanaf het laatste feit, i.e. op 9 augustus 2005. De strafvordering tegen de eerste beklagde is niet verjaard.

De feiten, omschreven onder de telastleggingen A.1 en B. zijn voor zover bewezen, in hoofde van de tweede beklagde de derde beklagde en de vierde beklagde

de uitvoering van eenzelfde misdadig opzet en vormen aldus slechts één enkel strafbaar feit zodat de verjaring van de strafvordering voor het geheel van de feiten, die elk onderling niet gescheiden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, slechts begint te lopen vanaf het laatste feit, i.c. op 17 januari 2001.

De verjaring van de strafvervolgning werd laatst regelmatig gestuit op 19 december 2005 door het hoger beroep van het openbaar ministerie tegen het vonnis van 5 december 2005. Sedertdien zijn minder dan vijf jaar verlopen zodat de strafvervolgning tegen de tweede, de derde en de vierde beklagde niet vervallen is door verjaring.

3.1. De onder A.1 en A.2 te last gelegde feiten maken thans een inbreuk uit op artikel 99 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146, eerste lid, 1°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999), zoals inmiddels gewijzigd bij de decreten van 28 september 1999, 22 december 1999, 26 april 2000, 8 december 2000, 13 juli 2001, 1 maart 2002, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 28 februari 2003, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005, 10 maart 2006, 16 juni 2006, 7 juli 2006, 22 december 2006, 9 november 2007 en 21 december 2007, hierna genoemd DORO.

3.2. Het artikel 146, derde lid van het DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Grondwettelijk Hof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge artikel 2 lid 2 van het Strafwetboek dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het hof dient derhalve na te gaan of het onder de telastlegging A.2 te last gelegde misdrijf van in stand houden in casu nog langer strafbaar is.

De handelingen en werken waarop de telastlegging A.1 betrekking heeft zijn volgens het gewestplan

vastgesteld bij koninklijk besluit van 30 mei 1978, gelegen in een natuurgebied. Volgens artikel 146, 4° lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003 en gewijzigd bij artikel 46 van het decreet van 21 november 2003, wordt onder de ruimtelijk kwetsbare gebieden o.m. verstaan de natuurgebieden. Het aan de eerste beklagde te last gelegde misdrijf van in stand houden is dan ook nog steeds strafbaar.

4. Voor de uiteenzetting van de feiten verwijst het hof naar het door de eerste rechter gegeven omstandige feitenrelaas in het bestreden vonnis van 5 december 2005; het hof neemt de overwegingen onder de randnummers 1.1 tot en met 1.8 van het bestreden vonnis van 5 december 2005 over en maakt ze tot de zijne.

5. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en door het onderzoek op de terechtzitting van het hof zijn de telastleggingen A.1 en A.2 in hoofde van de eerste beklaagde en de telastlegging A.1 in hoofde van de tweede, de derde en de vierde beklaagde naar eis van recht bewezen gebleven.

Uit de visuele vaststellingen van de verbalisanten gedaan op 10 januari 2001 en uit de bij het aanvankelijk proces-verbaal gevoegde foto's blijkt op onbetwistbare wijze dat de buurtweg over een afstand van ongeveer 450 meter lengte en ongeveer 3 meter breedte verhard werd met asfaltpuin, waarbij de oorspronkelijke weg ongeveer een 30-tal centimeter werd opgehoogd. De eerste beklaagde heeft het overigens in haar verklaring van 11 januari 2001 zelf over "de baan naar mijn eigendom werd hersteld en gedeeltelijk opgehoogd met gebroken asfaltpuin over een breedte van ongeveer een 3-tal meter". Gelet op de aangebrachte verharding over de gehele oppervlakte van de weg waarbij de oorspronkelijke weg ook op duidelijk waarneembare wijze werd opgehoogd is er van instandhoudings- of onderhoudswerken aan de bestaande buurtweg geen sprake. De in opdracht van de eerste beklaagde door de tweede beklaagde, waarvan de derde en de vierde beklaagde de gedelegeerd bestuurders zijn, aangebrachte verharding met asfaltpuin is dan ook een vergunningsplichtig werk dat werd uitgevoerd zonder stedenbouwkundige vergunning. De tweede, de derde en de vierde beklaagde kunnen er zich niet achter verbergen dat zij er mochten van uitgaan dat de eerste beklaagde over de nodige vergunning beschikte, net zo min als dat de eerste beklaagde er zich kan achter verbergen dat zij niet diende te verwachten dat de tweede beklaagde meer zou doen dan onderhoudswerken.

Bovendien is het zo dat de beweerde goede trouw, zelfs al mocht die aanwezig zijn, de schuld niet weg neemt en evenmin van aard is enige redelijke twijfel mee te brengen.

De aanwezigheid van het moreel (of schuld-) bestanddeel, bestaansvoorwaarde opdat van een misdrijf als rechtsgrond voor bestraffing sprake zou kunnen zijn, staat hier immers vast. Wanneer het decreet, zoals te dezen, geen aanduiding nopens het moreel element bevat, volstaat het bewust en vrijwillig handelen. Dat van dit laatste sprake is wordt verondersteld bij het plegen door de beklaagden van de materiële handelingen, die als de uiting van hun vrije en bewuste wil moeten worden aangezien, nu zij door geen van de middelen in termen van pleidooien aangevoerd, afzonderlijk of samen beschouwd, het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, ook maar enigszins geloofwaardig maken. Het hof is van oordeel dat de vier beklaagden handelden in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden, zou hebben gedaan.

De derde en de vierde beklagde betwisten niet dat zij samen binnen de de beslissingsbevoegdheid hadden ten tijde van de hen te last gelegde feiten en verklaarden dat de werken werden uitgevoerd onder hun leiding.

De wet van 4 mei 1999 tot invoering van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen is in werking sinds 2 juli 1999. Vanaf deze datum is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd. Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Cumulatie in de vervolging en veroordeling van rechtspersoon en natuurlijke persoon is evenwel mogelijk indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd.

Uit de concrete omstandigheden blijkt dat de beklagden door wiens toedoen de beklagde handelde, bewust en buiten elke dwang, dit is wetens en willens, hebben gehandeld in strijd met de bepalingen van het DORO; het gepleegde misdrijf heeft een intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel of de waarneming van de belangen van deze rechtspersoon en is, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor diens rekening gepleegd. De tweede beklagde is dan ook samen met de derde en vierde beklagde strafrechtelijk verantwoordelijk voor het hun te last gelegde misdrijf omschreven onder A.1.

6. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en door het onderzoek op de terechtzitting van het hof is de telastlegging B in hoofde van de eerste, de tweede, de derde en de vierde beklagde naar eis van recht bewezen gebleven.

Door de derde beklagde, in zijn verklaring bijgetreden door de vierde beklagde, werd uitdrukkelijk erkend dat asfaltpuin werd aangewend – zoals ook vastgesteld door de verbalisanten – en dat het bedrijf voor de verwerking van dergelijk asfaltpuin niet beschikte over de vereiste Copro-keuring of een gelijkaardig kwaliteitscertificaat. Er werd expliciet vermeld dat dergelijk attest niet werd aangevraagd, omdat dit als te "kostelijk" – derhalve binnen het bedrijf economisch niet interessant – werd aangezien.

Gezien niet reglementair asfaltpuin werd gebruikt, is er sprake van een afvalstof en niet van een secundaire grondstof.

Ook met betrekking tot de telastlegging B blijkt uit de concrete omstandigheden dat de beklagden door wiens toedoen de beklagde handelde, bewust en buiten elke dwang, dit is wetens en willens, hebben gehandeld in strijd met de bepalingen van het afvalstoffendecreet en dat het

gepleegde misdrijf een intrinsiek verband heet met de verwezenlijking van het doel of de waarneming van de belangen van deze rechtspersoon en voor diens rekening werd gepleegd. De tweede beklagde is dan ook samen met de derde en vierde beklagde strafrechtelijk verantwoordelijk voor het hun te last gelegde misdrijf omschreven onder B.

Ook aan de eerste beklagde zijn de feiten omschreven onder de telastlegging B toerekenbaar. Zij gaf de opdracht tot het storten van het asfaltpuin teneinde de buurtweg te verharden en zij was er alleen om bekommerd dat de werken voor zo weinig mogelijk geld konden worden uitgevoerd. Wetende dat er asfaltpuin werd gebruikt voor de verharding liet zij dit toe zonder zelfs maar navraag te doen of de tweede beklagde voor de verwerking van dit asfaltpuin beschikte over de vereiste Copro-keuring of een gelijkaardig kwaliteitscertificaat. Een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden, zou geen opdracht geven tot het storten van asfaltpuin zonder zich stukken te doen voorleggen waaruit blijkt dat dit wettelijk kan, minstens zich daarover behoorlijk te informeren. Het misdrijf omschreven onder de telastlegging B werd alleszins mogelijk gemaakt door haar schuldige nalatigheid.

7. De tweede beklagde roept in dat de redelijke termijn, bedoeld in artikel 6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.), ondertekend te Rome op 4 november 1950 (B.S. 19 augustus 1955, err. B.S. 19 juni 1961), is overschreden.

De gedelegeerd bestuurders van werden een eerste maal verhoord op 25 maart 2005 wat betreft en op 9 mei 2005 wat betreft. Voor de tweede beklagde is het beginpunt van de redelijke termijn derhalve ten vroegste 25 maart 2005. Het is duidelijk dat er in die omstandigheden van enige overschrijding van de redelijke termijn in hoofde van de tweede beklagde geen sprake is zodat artikel 6.1 E.V.R.M. en artikel 14.3.c van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten (I.V.B.P.R.) niet werden geschonden.

Hetzelfde geldt voor de derde en de vierde beklagde, die overigens terecht niet inroepen dat de redelijke termijn zou overschreden zijn.

Ook in hoofde van de eerste beklagde, die een eerste maal werd verhoord op 11 januari 2001, is de redelijke termijn niet overschreden. Zij roept dit overigens ook niet in. Er werd haar immers omdat zij stelde een regularisatievergunning te zullen aanvragen, daartoe gedurende geruime tijd de kans gegeven en zelfs nadat een regularisatievergunning ook door de Bestendige Deputatie werd geweigerd op 5 juni 2003, vroeg zij bij haar verhoor op 8 juni 2004 nog een uitstel omdat zij een nieuwe advocaat had aangesteld om de zaak nogmaals te bekijken of er toch geen mogelijkheid bestond tot regularisatie of andere dergelijke oplossing. De termijn haar gegeven om zich in regel te stellen kan dan ook niet meegerekend worden voor de berekening van de redelijke termijn. Bovendien is het zo dat pas nadat het haar duidelijk werd dat de toestand niet kon geregulariseerd

worden, de eerste beklaagde onder de dreiging van een strafvervolgning begon te leven nu haar op 12 mei 2004 kennis was gegeven van de herstellvordering en zij kon beseffen dat wanneer zij daar geen gevolg aan gaf, zij, bij afwezigheid van een regularisatievergunning, zou vervolgd worden voor de strafrechter.

8. In ondergeschikte orde wordt door de vier beklaagden de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling gevraagd. Evenwel zijn er geen redenen om aan de beklaagden deze gunst te verlenen, nu een veroordeling van de vier beklaagden tot een geldboete, zoals te dezen is aangewezen, niet van aard is enige sociale reclassering in het gedrang te brengen of op onevenredige wijze de sociale declassering van de beklaagden te bewerkstelligen.

9.1. De feiten die aan de bewezen verklaarde telastleggingen A.1, A.2 en B ten grondslag liggen zijn in hoofde van de eerste beklaagde de uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, zodat ingevolge artikel 65 van het Strafwetboek voor deze samen slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk deze die voorzien is voor het misdrijf waarop de zwaarste straf is gesteld.

De eerste beklaagde heeft wetens en willens in natuurgebied een wederrechtelijke toestand tot stand gebracht door het zonder vergunning (doen) verharden van de buurtweg met asfaltpuin en deze toestand jarenlang, meer bepaald in de periode vermeld in de telastlegging A.2, in stand gehouden. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft zij al die tijd ondergeschikt gemaakt aan haar persoonlijk belang. Dat zij door de verharding van de weg met asfaltpuin ook nog een inbreuk pleegde op het afvalstoffendecreet en dat zij daardoor het natuurgebied ernstig aantastte, liet haar ongelegen. De bewezen feiten zijn dan ook objectief ernstig en getuigen van weinig respect voor het natuurschoon en de schaarse natuurgebieden die Vlaanderen nog resten.

Een geldboete zoals hierna bepaald vormt daarom voor de eerste beklaagde een passende bestraffing, van aard haar te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden.

De misdrijven werden gepleegd deels vóór, deels na 1 maart 2004, zodat de geldboete, uitgedrukt in euro, met 45 opdecimen moet worden verhoogd overeenkomstig artikel 5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving (B.S. 28 december 2001) en artikel 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet (B.S. 29 juli 2000), beide in werking getreden op 1 januari 2002.

9.2. De feiten die aan de bewezen verklaarde telastleggingen A.1 en B ten grondslag liggen zijn in hoofde van de tweede, de derde en de

vierde beklaagde de uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, zodat ingevolge artikel 65 van het Strafwetboek voor deze samen slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk deze die voorzien is voor het misdrijf waarop de zwaarste straf is gesteld.

De tweede beklaagde en de vierde beklaagde de derde beklaagde hebben eveneens wetens en willens in natuurgebied een wederrechtelijke toestand tot stand gebracht door het zonder vergunning verharden van de buurtweg met asfaltpuin. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij ondergeschikt gemaakt aan de financiële belangen van de vennootschap. Door het misdrijf, waarbij zij door de verharding van de weg met asfaltpuin ook nog een inbreuk pleegden op het afvalstoffendecreet, geraakten zij niet alleen op een goedkope wijze van hun asfaltpuin af, wat voor de vennootschap een afvalstof was, maar konden zij ook nog wat inkomsten genereren, terwijl de hele operatie ook voor de eerste beklaagde nog goedkoop bleef. Dat daardoor het natuurgebied ernstig werd aangetast, was hun minste zorg. De bewezen feiten zijn dan ook objectief ernstig en getuigen van weinig respect voor het natuurschoon en de schaarse natuurgebieden die Vlaanderen nog resten.

Een geldboete zoals hierna voor de tweede, de derde en de vierde beklaagde bepaald vormt daarom voor deze beklaagden een passende bestraffing, van aard hen te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dienen te houden.

Het hof houdt hierbij ook rekening met het feit dat de misdrijven na 31 december 1994 werden gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in artikel 2, 2° lid van het Strafwetboek en artikel 15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De goldboete dient telkens te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimen, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr. van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

9.3. Aan de eerste, de derde en de vierde beklaagde kan, nu de hen opgelegde straf de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven gaat en zij tot op heden nog niet werden veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en het hof verwacht dat, gelet op de thans uitgesproken straf, zij zich in de toekomst niet meer aan dergelijke misdrijven zullen schuldig maken.

gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest veneens worden voor de termijn en in de mate zoals hierna bepaald.

Aan de tweede beklaagde kan eveneens de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging van de haar opgelegde geldboete verleend worden in de mate en voor de duur zoals hierna bepaald. De straf, opgelegd aan deze beklaagde, gaat een geldboete van € 120.000 niet te boven en zij werd tot op heden nog niet veroordeeld tot een geldboete van € 24.000. Het is daarenboven te verwachten dat de huidige veroordeling deze beklaagde zal aanzetten zich aan dergelijke feiten niet meer schuldig te maken.

10. De vier beklaagden dienen elk als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 € 25 bedraagt en dient vermeerderd te worden met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

11. De vier beklaagden dienen tevens elk te worden veroordeeld tot de vaste vergoeding verschuldigd krachtens artikel 77 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 25 mei 2007), genomen in uitvoering van de programmawet (II) van 27 december 2006, in werking getreden op 8 januari 2007 en die thans na indexatie € 29,30 bedraagt. Deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf.

12.1 De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert in zijn brief van 2 februari 2004 met bijlagen (zie stuk 48 t/m 51 van het strafdossier) het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, wat impliceert:

- afbraak van de houten chalets en berging
- verwijderen van alle afbraakmaterialen naar een daartoe bestemde stortplaats
- verwijderen van de aangebrachte verharding op de weg
- herstellen van het maaiveld tot op zijn oorspronkelijk niveau.

12.2. Voor zover de herstellvordering ertoe strekt de afbraak te horen bevelen van de houten chalets en berging is ze niet ontvankelijk nu ze niet gesteund is op een aan de beklaagden te last gelegd misdrijf. De vervolging tegen de vier beklaagden ingesteld en het in hoofde van de beklaagden bewezen verklaarde misdrijf omschreven onder de telastlegging A.1 heeft immers geen betrekking op deze houten chalets en berging. Ook de op dit onderdeel van de herstellvordering geënte vordering tot verbeurte van een dwangdom is niet ontvankelijk.

Voor het overige is de herstellvordering wel ontvankelijk en wat hierna uiteengezet wordt heeft enkel betrekking op dat onderdeel van de herstellvordering.

12.3. De herstelvordering werd voor de rechter ingeleid op een ogenblik dat de vereiste van een eensluitend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, ingevoerd ingevolge de wijziging van artikel 149 § 1 DORO door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003, nog niet bestond omdat de bepalingen met betrekking tot het eensluitend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid toen nog niet waren in werking getreden. Krachtens artikel 198bis DORO kan het hof deze vordering die nog niet aan de Hoge Raad is voorgelegd, alsnog voor eensluitend advies voorleggen, nu deze raad inmiddels is samengesteld en zijn huishoudelijk reglement is goedgekeurd.

Het strafdossier bevat de toereikende gegevens die het hof toelaten de herstelvordering te beoordelen binnen de perken van zijn bevoegdheid. In de gegeven omstandigheden is het dan ook niet opportuun noch nodig de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur alsnog voor eensluitend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voor te leggen.

12.4. Artikel 149 § 1, eerste lid DORO bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen. Dit gebeurt op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur of van het college van burgemeester en schepenen op wier grondgebied de werken, handelingen of wijzigingen, bedoeld in artikel 146, werden uitgevoerd (...)".

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk de hoven en rechtbanken geen gevolg mogen geven aan de bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het hof dient de herstelvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwendings berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bevoegde bestuur om het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Wanneer vastgesteld wordt dat de vordering van de overheid steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, moet het hof deze vordering zonder gevolg laten. Het behoort het hof evenwel niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

De omstandigheid dat de beklaagden geen (mede)eigenaar zijn van het goed, slaat er niet aan in de weg dat tegen hen het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand kan gevorderd en bevolen worden.

De plaats is nog niet in de vorige toestand hersteld en er is evenmin een regularisatie overeenkomstig een hiertoe verleende vergunning.

Het door de herstelvorderende overheid gevorderd herstel van de plaats in haar oorspronkelijke toestand is dan ook nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de misdrijven omschreven in de telastleggingen A.1 en A.2 een einde te stellen.

Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand weegt op tegen de last die

er voor de overtreders uit voortvloeit. Het bestuur heert uit de correct beoordeelde feitelijke situatie de naar recht en redelijkheid verantwoorde conclusie getrokken. De herstellvordering staat in verhouding tot de ernst van de overtreding en zij is niet kennelijk onredelijk omdat het herstel van de aantasting van de goede ruimtelijke ordening in natuurgebied niet kan bewerkstelligd worden door een minder ingrijpende en wettelijk toegelaten maatregel. Het hof ziet dan ook geen reden om de vordering tot herstel zonder gevolg te laten. Kortom, tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat deze vordering werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

12.5. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert in de bijlage aan zijn voornoemde brief van 2 februari 2004 de niet nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom van € 250 per dag vertraging.

Gelet op het lange talmen van de vier beklaagden om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagden reeds konden overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de ruime termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

13. Gezien de afvalstoffen, voorwerp van de bewezen verklaarde belastlegging B, nog steeds niet blijken te zijn verwijderd, dienen de beklaagden bij toepassing van artikel 59 § 1 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet van 20 april 1994, te worden veroordeeld tot het verwijderen van die afvalstoffen en dit binnen een termijn van negen maanden te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest kracht van gewijsde zal hebben.

Gelet op het talmen van de beklaagden om over te gaan tot verwijdering van de afvalstoffen vorderde het openbaar ministerie terecht de verbeurte van een dwangsom bij de niet naleving van het bevel tot verwijdering. Een dwangsom van € 50 per dag vertraging in de uitvoering van het bevel tot verwijdering van de afvalstoffen, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van negen maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, in hoofde van elk van de vier beklaagden vormt een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om hiertoe zelf over te gaan.

Gelet op de lange tijd sedert dewelke reeds kon worden overgaan tot het verwijderen van de afvalstoffen en de ruime termijn welke aan de veroordeelden thans hiertoe nog wordt verleend, is er geen reden om

bij toepassing van artikel 1385bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
het hof, rechtsprekend op tegenspraak**

Gelet op de artikelen aangehaald in de telastleggingen en op de artikelen:

2, 3, 5, 7bis, 38, 39, 40, 41, 41bis, 50, 65, 66 en 100 van het Strafwetboek,

162, 182, 184, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering,

11 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980, zoals gewijzigd door artikel 5 van de Bijzondere Wet van 16 juli 1993,

1, 8, 14 en 18bis van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, zoals gewijzigd,

4, lid 1 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, door artikel 23 van het koninklijk besluit van 19 december 2003 en door artikel 1 van het koninklijk besluit van 31 oktober 2005,

77 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken,

1 van het koninklijk besluit van 11 december 2001,

1385bis en 1385ter van het Gerechtelijk Wetboek,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissende met eenparige stemmen:

Wijzig het bestreden vonnis als volgt.

Veroordeelt de eerste beklaagde voor de bewezen telastleggingen A.1, A.2 en B samen tot een geldboete van € 1.500, verhoogd met 45 opdecimien, aldus gebracht op € 8.250.

Veroordeelt de tweede beklaagde voor de bewezen telastleggingen A.1 en B samen tot een geldboete van € (1.500, verhoogd met 1990 opdecimien en gedeeld door 40,3399 =) 7.436,81.

Veroordeelt de derde beklaagde voor de bewezen telastleggingen A.1 en B samen tot een geldboete van € (500, verhoogd met 1990 opdecimien en gedeeld door 40,3399 =) 2.478,94.

Veroordeelt de vierde beklaagde voor de¹ bewezen telastleggingen A.1 en B samen tot een geldboete van € (500, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 2.478,94.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de aan de eerste beklaagde opgelegde geldboete van € 8.250 zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van drie maanden en de aan de derde en de vierde beklaagde opgelegde geldboete van telkens € 2.478,94 door een vervangende gevangenisstraf van telkens twee maanden.

Verleent uitslét van de tenuitvoerlegging van dit arrest gedurende een termijn van drie jaar, evenwel uitsluitend voor de helft van de geldboete van € 8.250 en van de vervangende gevangenisstraf van drie maanden waartoe de eerste beklaagde wordt veroordeeld, voor één derde van de geldboete van € 7.436,81 waartoe de tweede beklaagde wordt veroordeeld en voor de helft van de geldboete van € 2.478,94 en van de vervangende gevangenisstraf van twee maanden waartoe de derde en de vierde beklaagde elk worden veroordeeld.

Legt de eerste, de tweede, de derde en de vierde beklaagde elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus telkens gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Veroordeelt de eerste, de tweede, de derde en de vierde beklaagde hoofdelijk tot de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, in hun geheel begroot op € 138,34 in eerste aanleg en op € 274,95 in hoger beroep, vaststellende dat deze ondeelbaar werden veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven die aan de vier beklaagden gemeen zijn.

Veroordeelt de eerste, de tweede, de derde en de vierde beklaagde elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 29,30.

Verklaart de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur voor zover zij betrekking heeft op de houten chalets en de berging en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangdom niet ontvankelijk.

Verklaart de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur voor zover zij betrekking heeft op de aangebrachte verharding met asfaltpuin ontvankelijk en beveelt aan de beklaagden

over te gaan tot het herstel van de plaats te

nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van negen maanden, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, dit door verwijdering van de aangebrachte verharding met asfaltpuin op de weg en het herstellen van het maaiveld tot op zijn oorspronkelijk niveau.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in artikel 153 DORO.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 50 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van negen maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Veroordeelt bij toepassing van artikel 59 § 1 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen de eerste, de tweede, de derde en de vierde beklaagde tot het verwijderen van de afvalstoffen op de buurtweg te binnen een termijn van negen maanden, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest kracht van gewijsde zal hebben bekomen.

Zegt dat zo de eerste, de tweede, de derde en de vierde beklaagde niet tot het verwijderen van deze afvalstoffen zijn overgegaan binnen de door het hof vastgestelde termijn van negen maanden, zij verplicht worden tot terugbetaling van de kosten voor het verwijderen door door de afvalstoffenmaatschappij of door het Vlaams Gewest.

Zegt voor recht dat op vordering van het openbaar ministerie door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 50 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel tot verwijdering van de afvalstoffen, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van negen maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Kosten:		
	Afschriften:	65,55
	Opstelrecht ber.bekl.:	90,00
	Dagvaarding:	94,40
		<hr/>
		249,95
	+ 10 % :	25,00
		<hr/>
	Totaal :€	274,95

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep. tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter als voorzitter, en de raadsheren en en in openbare terechtzitting van **7 november 2008** uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van griffier substituut-procureur-generaal, met bijstand van